

Arrest

nr. 131 842 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. K. D. (...), verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 14 september 1984 in het dorp Amchok in het district Hunyan in de prefectuur Aba in de provincie Sichuan in (Tibet) de Volksrepubliek China (VRC), waar u ook steeds woonde tot aan uw vertrek naar India. U ging daar voor een 3-tal jaren naar de dorpsschool. Jullie leefden als nomaden en u hielp uw ouders ook bij de zorg voor de dieren. In december 1998, toen u ongeveer 15 jaar oud was, stuurden uw ouders u naar India om te gaan studeren en om de Dalai Lama te zien. Uw ouders waren ervan overtuigd dat u in India een betere opleiding zou kunnen genieten binnen het kader van de Tibetaanse cultuur, op één van de scholen van de Dalai Lama. Uw moeder was ook bang dat u als meisje zou gesteriliseerd worden door de Chinezen. U vertrok vanuit Lhasa samen met uw grootvader.

Hij wilde ook op audiëntie gaan bij de Dalai Lama maar keerde later wel terug naar Tibet (China). Vanuit Dram reisden jullie naar Nepal, waar u zich liet registreren bij het Reception Center. Vandaaruit reisden jullie dan verder naar India. Jullie kwamen aan in Dharamsala op 7 februari 1999 en ook daar werd u geregistreerd bij het Reception Center. U woonde in het totaal ongeveer gedurende 14 jaar in India. 10 dagen na uw aankomst in India vertrok u naar de Mussoorie school in Dehradun, een school die werd opgericht door de Dalai Lama. U volgde daar lessen en woonde daar van 1999 tot 2009. In april 2009 vervulde u daar uw 12e graad en van augustus 2009 tot september 2010 volgde u dan een cursus van chefkok in Selakry Dehradun, een school opgericht door de oudste zus van de Dalai Lama. Na deze opleiding te hebben afgemaakt deed u 6 maanden stage in het Taj Exotica hotel in Goa. De laatste 2 jaar voor uw vertrek uit India verbleef u in het dorp Amdo nabij McLeod Ganj in Dharamsala. U kon er moeilijk werk vinden en uw moeder zond u af en toe wat geld om te kunnen leven. In juni 2012 besloot u om India te verlaten en dit omwille van verschillende redenen. Vooreerst overleed uw vader in het begin van juni 2012, hij was ernstig ziek sinds februari van datzelfde jaar. U bent hem niet meer kunnen gaan bezoeken omdat u vanuit India niet over de juiste documenten beschikte om op conforme en veilige wijze terug te keren naar Tibet. Het feit dat u geen mogelijkheid had in India om uw familie die nog in Tibet is te gaan bezoeken was dan ook een belangrijke reden voor u om er te vertrekken. Ten tweede haalt u aan dat het voor Tibetaanse vrouwen zeer moeilijk is om werk te vinden in India en dat er over het algemeen veel discriminatie is in India ten opzichte van Tibetaanse meisjes en vrouwen. Er doen veel verhalen over verkrachtingen de ronde en ook u zelf zou het slachtoffer geweest zijn van een poging tot aanranding. Dit zou gebeurd zijn op een vroege ochtend op het moment dat u de Kora wandelde rond de tempel van de Dalai Lama in McLeod Ganj om het overlijden van uw vader te herdenken. Maar gelukkig kon dit verhinderd worden door een oude man die uw 2 Indiase belagers op de vlucht deed slaan. En tot slot stelt u geen legale documenten te hebben gehad in India. U verkreeg pas een RC (Registration Certificate for Tibetans in India) in 2006 en u verkreeg deze op basis van verkeerde verklaringen omtrent uw ouders, uw geboortedatum en geboorteplaats. Deze RC had volgens u dan ook geen enkele waarde in India. Op het einde van het interview voegt u ook nog toe dat Tibetanen in India niet de rechten hebben die vluchtelingen zouden moeten hebben en dat jullie nooit het burgerschap kunnen krijgen in India. U verliet India vanuit Delhi in februari 2013. U vloog direct naar Europa en u kwam aan in Nederland. Vanuit Nederland nam u de trein naar België, waar u aankwam op 7 februari 2013. U vroeg de daaropvolgende dag asiel aan in België. Bij een huidige terugkeer naar Tibet vreest u dat dat problemen zou creëren voor u en voor uw familie omdat u naar een school van de Dalai Lama bent geweest in India. Bij een terugkeer naar India vreest u dat hetzelfde met u zou gebeuren als voordien, dat u geen werk zal kunnen vinden en dat u geen identiteitsbewijs zal hebben om te tonen. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw originele Groene Boekje, 2 originele schoolcertificaten van uw secundair onderwijs in India, een origineel certificaat van de opleiding die u volgde aan het Tibetan SOS Vocational Training Center in Dehradun, een origineel certificaat van de stage die u deed in het Taj Exotica hotel in Goa in India, een kopie van het document dat u verkreeg in het Reception Center in Kathmandu in Nepal, 15 foto's van u en uw familie in Tibet en van u in India, het originele document dat u verkreeg bij uw aankomst in het Reception Center van Dharamsala in India, een origineel document dat u verkreeg van het bureau van Tibet in België, kopieën van de medische documenten van uw vader uit China en een kleurenkopie van het householdregister van uw familie in (Tibet) China. Tijdens het tweede interview op 3 juni 2014 legt u nog een bewijs van residentie voor van uw geboorteregio Amchok.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming. Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (originele Groene Boekje, originele schoolcertificaten en diploma's van studies en werk in India, kopie van registratiedocument bij Nelen Khang in Nepal, origineel registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala, brief van het Bureau du Tibet in Brussel, kopie van het householdregister (houku) van uw familie in China (Tibet) en kopie van bewijs van residentie in Amchok in Tibet) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: (Nichungtsang) K. D., geboren op 14 september 1984 en geboren in het dorp Amchok in het district Hunyan in de prefectuur Aba in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U verklaart hieromtrent ook zelf dat uw opa bij uw aankomst in Nepal waarschijnlijk een foutieve geboortedatum heeft opgegeven en deze werd dan verder door gebruikt in India (CGVS gehoor 03/06/2014, p. 3). In verband met uw naam merkt u op dat uw eigenlijke

naam K. D. is en dat u N. (naam van uw vader) t. (familie) er als familienaam aan toevoegde hier in België. De naam N. wordt dan ook alleen vermeld op de documenten die u hier in België bekwam en niet op de documenten die u heeft van China en van India (CGVS gehoor 03/06/2014, p. 2-3). U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 3-9 en gehoor 03/06/2014, p. 3-4) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1998 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf en scholing in India en ook omwille van uw deelname aan verschillende betogingen en protesten in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in december 1998 heeft u van februari 1999 tot februari 2013 in India verbleven. U woonde en studeerde gedurende 10 jaar in de Mussoorie school in Dehradun. In 2009-2010 volgde u nog een bijkomende cursus van chefkok in Selakry Dehradun. Vervolgens deed u 6 maanden stage in het Taj Exotica Hotel in Goa. De laatste 2 jaar voor uw vertrek uit India verbleef u in Amdo Village nabij McLeod Ganj in Dharamsala. Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'. Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 7-8). Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. U stelt India in de eerste plaats te hebben verlaten omdat u wilde terugkeren naar uw familie in (Tibet) China om uw zieke vader te bezoeken voordat hij zou sterven, maar dat dat niet kon vanuit India. U had in India niet het burgerschap en niet de juiste documenten om dit op een veilige en conforme wijze te doen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 9 en p. 14-15). Hierbij kan kort gesteld worden dat deze reden voor uw vertrek uit India aannemelijk en begrijpelijk is, maar niet onder de criteria valt van het verdrag van Genève en dus vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. Ten tweede haalt u dan aan dat het voor Tibetaanse vrouwen in India zeer moeilijk is om werk te vinden en dat er veel sprake is van discriminatie. U stelt dat u na uw stage in het Taj Exotica hotel in Goa geen werk kon vinden want dat keukenwerk voor vrouwen in India niet veel waarde heeft, dat je een geldig identiteitsbewijs nodig hebt om in de grote restaurants en hotels aan de slag te gaan en dat het gevaarlijk is om als vrouw te werken in de kleine restaurantjes (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 6). De reden die u geeft waarom dit werk in kleine restaurantjes gevaarlijk is is omdat u dan late uren zou moeten werken en dat het dan gevaarlijk is 's avonds laat nog alleen naar huis te gaan (CGVS gehoor 17/02:2014, p. 6). Maar wanneer u dan gevraagd wordt of u ooit een poging deed om iets van werk te vinden in deze kleine restaurantjes, dan stelt u van niet en u herhaalt dat het te gevaarlijk was (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 6). Als u verder tijdens het interview dan gevraagd wordt of er dan geen restaurants die overdag open zijn of coffeeshops waren in McLeod Ganj waar u dan overdag kon werken om zo de volgens u gevaarlijke terugweg 's avonds te vermijden, of u daar ooit geprobeerd heeft werk te vinden, dan stelt u dat die vol waren en dat u dat werk niet kon krijgen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 11). Maar wanneer u dan nog een keer met aandrang gevraagd wordt of u het ooit concreet geprobeerd heeft, dan kan u alleen maar het oppervlakkige antwoord herhalen dat over het algemeen er geen vrouwen zijn in Dharamsala die daar werken, dat ze verbazing tonen als je dat zou vragen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 11). Als u dan nog een laatste keer gevraagd wordt of u dan precies kan zeggen waar en wanneer en hoe u dit concreet probeerde, dan stelt u uiteindelijk dat u het nooit probeerde want dat u zag dat daar alleen mannen werkten als u voorbij deze coffeeshops wandelde en u herhaalt dat vrouwen weinig waarde en weinig rechten hebben in India (CGVS gehoor

17/02/2014, p. 11). Hieromtrent kan dus kort de opmerking gemaakt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u niet echt concreet geprobeerd heeft om werk te vinden in één van deze coffeeshops of dagrestaurants en dat dit dan ook geen afdoende reden kan zijn voor uw vertrek uit India. Ten derde vertelt u dan dat er veel verkrachtingsverhalen de ronde doen in India en dat uzelf ook bijna het slachtoffer bent geweest van een aanranding door Indiase mannen. Omtrent de verklaringen die u geeft over dit incident kan kort opgemerkt worden dat deze weinig plausibel en weinig geloofwaardig overkomen. Om te beginnen heeft u helemaal niets van dit incident verteld tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de enige reden die u daarvoor kan geven is dat u uit Tibet komt en dat u dus dacht dat u zonder meer de vluchtelingenstatus zou krijgen in België, zonder dat u over ook maar iets dat gebeurd was in India diende te vertellen. U voegt daar ook aan toe dat het beschamend is om daar als Tibetaanse vrouw over te spreken (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 2-3). Er werd u bij DVZ echter letterlijk gevraagd om te vertellen over de belangrijkste redenen waarom u India verlaten had en u maakt daar in uw verklaringen nergens ook maar de minste melding van, van deze poging tot aanranding die u nu aanhaalt. Bij DVZ vertelde u dat u uw zieke vader in (Tibet) China niet kon bezoeken vanuit India en dat u in India geen geldige documenten had en dat het daarom moeilijk was om aan werk te geraken (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ in uw administratief dossier, p. 4 nr. 5). Als u gevraagd wordt waarom u dan op dat moment geen melding maakte van deze poging tot aanranding die u nu aanhaalt als één van de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit India, dan kan u alleen maar herhalen dat u dacht dat u zonder meer de status van vluchteling zou krijgen in België omdat u van Tibet komt en dat de tolk ook een man en een Tibetaan was toen en dat het een schande is voor u om daar over te praten (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 3). De tolk tijdens uw eerste interview op het CGVS was echter ook een man en een Tibetaan en nu lijkt u er geen enkel probleem mee te hebben om hierover te vertellen. Tijdens uw interview bij DVZ werd u echter gewoon zoals elke Tibetaan gevraagd om te vertellen over de problemen die u had in India en de reden waarom u India verlaten heeft. De verklaring die u hier geeft voor het feit dat u er toen niet eens melding van maakte is niet afdoend en deze vaststelling stelt meteen ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van het verhaal dat u verder vertelt. Er kunnen daarbij nog enkele opmerkingen gemaakt worden die de plausibiliteit en de geloofwaardigheid van uw verhaal verder in twijfel trekken. Zo zou u om 5u 's ochtends helemaal alleen de Kora zijn gaan wandelen, terwijl u even voordien aanhaalde dat u geen werk wilde aannemen in kleine restaurantjes in McLeod Ganj omdat de weg naar huis dan 's avonds in het donker te gevaarlijk zou zijn (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 6). Het komt dan ook weinig logisch over dat u dan wel in de late nacht alleen de Kora zou gaan wandelen, waar het nog meer afgelegen is dan op de weg. Voorts zou u vastgegrepen zijn door 2 Indiase mannen en zij zouden u in de struiken gesleurd hebben. U schreeuwde en er zou een oude man verschenen zijn die de Indiase mannen wegjaagde (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 9-10). Hierbij kan worden opgemerkt dat u eerst spreekt over een paar oude mensen die kwamen en de Indiase mannen deden weglopen, dan was het plots een oude monnik en ten slotte was het een oude man die u ter hulp kwam (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 10). Toch wel zeer verwarde verklaringen die u opeenvolgend geeft over dit incident dat u zou overkomen zijn. Verder komt het toch weinig logisch en weinig aannemelijk over dat 2 Indiase mannen, van u schat 25-26 jaar oud, op de vlucht zouden slaan voor één oudere man. Over deze mannen die u trachtten aan te randen kan u voorts alleen maar zeggen dat je duidelijk kon zien dat het Indiase mannen waren, meer weet u niet (CGVS, p. 10). Op basis van deze verklaringen kan dan ook worden gesteld dat datgene wat u vertelt over dit incident weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig overkomt. Bovendien bent u na dit incident niet naar de politie gegaan om hier melding van te maken of om een aangifte te doen en het enige wat u daarop kan zeggen is de veronderstelling dat de politie daar niets aan zou kunnen doen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 10). En tot slot zou dit incident zich hebben voorgedaan in juni 2012 maar vertrok u pas vanuit India 8 maanden later in februari 2013 (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 9-11). Indien u werkelijk India zou hebben verlaten omwille van dit incident dan zou toch van u verwacht worden dat u eerder was vertrokken en er geen 8 maanden mee wachtte. Verder haalt u als reden voor uw vertrek uit India aan daar geen rechten te hebben als vluchteling. Ook dit vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient erop gewezen te worden dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 7-8). U kon in India ook uw middelbare studies voltooien en nog verder een professionele opleiding en stage volgen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 6). En tot slot is er dan de laatste reden die u aanhaalt voor uw vertrek uit India, namelijk dat u daar niet over geldige documenten zou beschikken. U verklaart dat u geen legale documenten had in India want dat u uw RC verkreeg op basis van foutieve verklaringen omtrent uw ouders, uw geboorteplaats en uw geboortedatum (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 11). Hierbij dient kort te worden opgemerkt dat u wel degelijk in het bezit bent van een legaal en geldig verblijfsdocument in

India, waarmee u zonder problemen 6 jaar in India verbleven heeft en dat u ook jaarlijks zonder problemen heeft kunnen verlengen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 11). U gaf ook nergens tijdens uw gehoor aan dat u ooit problemen kende in India omdat er in uw RC wordt vermeld dat u in India bent geboren (hoewel u bent geboren in de VRC). U hebt bovendien ook nooit geprobeerd om uw identiteitsgegevens in India te corrigeren of te regulariseren, sinds het voor alle Tibetanen, niet enkel diegene die in India zijn geboren, mogelijk is om op legale wijze een RC te bekomen. U kan hier alleen maar op antwoorden dat u niet wist dat dat mogelijk was (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 7), wat weinig geloofwaardig overkomt aangezien dit allom bekend is binnen de Tibetaanse gemeenschap in India. Verder kan ook nog opgemerkt worden dat u met deze RC, via de smokkelaar, een IC hebt kunnen verkrijgen bij de Indiase autoriteiten en dat u tevens met deze IC vanuit India naar Europa bent gereisd (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8 en p.13), dus u had geen angst om met dit document vanuit India langs de Indiase autoriteiten te vertrekken naar Europa. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u wel degelijk beschikt over de juiste geldige en legale verblijfsdocumenten in India. Samenvattend kan dus gesteld worden dat de redenen die u hier aanhaalt voor uw persoonlijke vertrek uit India geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie en ook geen risico vormen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient hier ook aan te worden toegevoegd dat u in India zelf nooit concreet enige stappen heeft ondernomen om iets aan deze problemen die u beschrijft te doen. Vervolgens werd u gevraagd waarom u op dit moment niet kan terugkeren naar India en wat u concreet vreest bij een huidige terugkeer. U herhaalt dat dezelfde zaken met u zullen gebeuren en u bent bang geen werk te kunnen vinden en u hebt ook geen identiteitsbewijs om te tonen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 12). Uit voorgaande argumentatie blijkt dat er weinig geloof wordt gehecht aan het incident dat u beweert dat u zou overkomen zijn, dat u eigenlijk geen concrete poging heeft gedaan om werk te vinden in de voor u beschikbare restaurantjes en coffeeshops overdag in McLeod Ganj en dat u in India wel degelijk over een geldig statuut en verblijfsdocument beschikt. Het feit dat uw documenten voor een terugkeer naar India niet in orde zouden zijn, slaat eigenlijk nergens op, daar u ook niet de moeite heeft gedaan om in orde te zijn met deze documenten. U hebt immers in België niet de moeite genomen om de Indiase ambassade te contacteren om het verlies van uw originele RC en IC te melden (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8-9). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u dat niet deed want dat u geen contact heeft hier met de Indiase ambassade en dat u dacht dat u hier gewoon de vluchtelingenstatus zou krijgen dus dat dat allemaal niet nodig was (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8-9). Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow Book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België reisde (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8 en p. 13). Uw originele IC werd voor u aangemaakt via de smokkelaar op basis van de gegevens van uw RC (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8 en p. 13) en is dus wel degelijk een geldige en legale IC. Uw originele IC en RC zouden u dan afgenomen zijn door iemand die de smokkelaar kende hier in Europa (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8). Dergelijke stereotiepe verklaring kan echter geenszins overtuigen. U legt hier immers vage, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over af, dat het vermoeden dan ook rijst dat u nog wel in het bezit bent van uw RC en uw IC. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van de reisweg die u aflegde naar Europa. Wanneer u hier specifiek naar gevraagd wordt, stelt u dat deze documenten ook zouden ingehouden zijn door de persoon in Europa die de smokkelaar kende en dat hij zou gezegd hebben dat het niet goed was deze documenten nog te hebben (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 14). Eerder, toen u verklaarde dat die persoon die de smokkelaar kende uw originele RC en IC had afgenomen, werd u echter gevraagd of dat de enige persoonlijke documenten waren die hij van u afnam of dat er nog andere documenten waren die u ook diende af te geven. U verklaarde op dat moment van niet en dat hij louter uw RC en IC afnam (CGVS gehoor

17/02/2014, p. 13). Wanneer u hier dan mee geconfronteerd wordt, kan u alleen maar zeggen dat dat toch geen documenten zijn, dat dat stukken papier zijn en dat een document iets anders is voor u (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 14). Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulke belangrijke identiteitsdocumenten als uw RC en uw IC zomaar aan de smokkelaar of iemand die de smokkelaar kent zou afgeven. Het gaat hier immers om uw eigen documenten en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw originele RC en IC terug te vragen aan de smokkelaar of om er een kopie van te maken. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat de smokkelaar u zei dat u deze niet meer nodig had, dat ze geen nut meer hadden voor u en dat het alleen maar ingewikkeld zou zijn deze documenten verder bij te houden (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8). U hebt niet gevraagd waarom de smokkelaar deze documenten nodig had en u zou er ook nooit aan gedacht hebben een kopie te nemen van uw originele RC en IC (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u de tijd niet zou gehad hebben om dat te doen en dat u niet wist dat dat nodig was (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8). Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om belangrijke documenten die uw identiteit kunnen staven. Uw RC en uw IC zijn officiële identiteitsstukken van de Indiase overheid die niet alleen meer vertellen over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele RC en IC te melden en eventueel een duplicaat hiervan te verkrijgen (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8-9). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, om bij een diplomatieke post van de Indiase overheid een duplicaat te verkrijgen van hun originele IC. Dit staat bovendien ook duidelijk vermeld in het document zelf. De enige verklaring die u kan geven waarom u zelfs nooit een poging heeft gedaan dergelijke stappen te ondernemen, is dat u geen contact heeft hier met de Indiase ambassade en dat u dacht dat u gewoon de status zou krijgen en dat dat dus allemaal niet nodig zou zijn (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 8-9). Ten slotte werden u dan ook nog enkele vragen gesteld over de reisweg die u volgde naar België en het visum in uw IC, waarmee u naar Europa reisde. Ook hier blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig doorleefd. Over de smokkelaar kan u alleen maar zeggen dat u hem niet kent en dat u alles regelde via een monnik (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 13). U zou rechtstreeks vanuit India naar Nederland gevlogen zijn, maar u heeft daar geen asielaanvraag gedaan (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 13-14), hoewel van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming, toch redelijkerwijze verwacht wordt dat hij dit doet in het eerste veilige land waar hij aankomt. Dergelijke vaststelling beaamt alleen nog maar het vermoeden dat u India niet verlaten heeft omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie. Verder blijven ook uw verklaringen over het visum dat er in uw IC stond eerder vaag en weinig concreet. U weet dat er een visum in uw IC stond, maar u heeft geen idee wat voor soort visum het was. U denkt dat het een maand geldig was maar u weet het eigenlijk niet want er zou u niets gezegd zijn (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 13). Als u dan gevraagd wordt of u zelf dan niet goed gekeken heeft in uw IC, het ging hier toch om het identiteitsdocument waarmee u reisde en dat u persoonlijk ook diende te tonen aan de immigratiecontroles, dan kan u alleen maar het weinig overtuigende antwoord geven dat u het geld betaalde en dat die persoon al het werk deed en u dan gewoon het document gaf en u nam het aan maar u keek er niet in (CGVS gehoor 17/02/2014, p. 13-14). Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengen zone, komt het zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig over dat u hier zo weinig weet van zou hebben en nagenoeg niets over kan vertellen. Gelet op deze weinig overtuigende verklaringen, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Het householdregister (houku) van uw familie in China (Tibet), het bewijs van residentie in uw dorp Amchok en de ziekenhuisdocumenten van uw vader in China (Tibet) bevestigen uw Chinese nationaliteit en het feit dat u in China bent geboren. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Uw originele Groene Boekje en de brief die u voorlegt van het Bureau du Tibet in Brussel bevestigen het feit dat u Tibetaan bent, wat het CGVS ook niet wil betwisten. De kopie van uw registratiedocument van het Reception Center in Kathmandu (Nepal) en uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala (India) bevestigen uw vlucht uit Tibet en uw aankomst in India. De attesten en diploma's van uw studies en werk in India bewijzen het feit dat u in India woonde, studeerde en werkte. Deze zaken worden eveneens niet betwist door het CGVS. De foto's van u en uw familie in Tibet en van u in India bevestigen eveneens

voorgaande vaststellingen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 34 stukken.

Verweerder voegt bij zijn verweernota een bundel met vijf rapporten met objectieve informatie en één richtlijn van het UNHCR.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste

dertien jaar voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielpcedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag 17 februari 2014, p. 7-8 en 13). Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met haar originele IC, doch dit document na aankomst in Europa te zijn "*afgenomen door iemand die de smokkelaar kende hier in Europa*" (*ibid.* p. 8). Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "*geïndividualiseerd onderzoek*", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overnameakkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overnameakkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief haar eigen IC aan een hulpje van een 'smokkelaar' in Europa zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. Verzoekster stelt dat "*uit stukken 32 en 33 blijkt dat de ambassade niet bereid is om IC's hier af te geven*". Zij zouden daarentegen stellen niet bevoegd te zijn en doorverwijzen naar de Tibetaanse autoriteiten, die evenwel al helemaal geen bevoegdheid hebben om Indiase documenten af te leveren (verzoekschrift p. 14-15). De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indische ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de

voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “geen garantie” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering haar IC te hebben afgegeven aan een hulpje van een ‘smokkelaar’, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een “*informeel statuut*” betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst verder naar haar verklaringen voor de commissaris-generaal, waaruit moet blijken dat zij pas na zeven jaar een RC zou hebben verkregen dat dan nog verkregen was op valse gegevens (gehoorverslag p. 7 en 8).

Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat in Dharamsalah, verzoekers woonplaats voor zijn vertrek naar Europa, “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politicommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar tegelijk gesteld dat “*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of ‘RC renewal’*”. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsalah gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre verzoekster verwijst naar haar verklaringen dat zij pas na zeven jaar een RC verkreeg en dat er daarop foute informatie stond, leidt de Raad uit diezelfde verklaringen daarentegen af dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een origineel RC, dat zij

erin slaagde dit elk jaar te laten verlengen én dat zij op basis van dit RC een IC werd uitgereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbepert en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfsstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te hanteren als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij haar asielaanvraag dat zij naar België is gekomen gezien zij met haar Indiase documenten onmogelijk terug kon keren naar China, alwaar zij heen wil om haar zieke vader te bezoeken, en dat zij in India problemen had om aan werk te geraken gezien zij geen geldige documenten had (vragenlijst p 4, nr. 5). Wat betreft de wens om, via het verkrijgen van Belgische identiteitspapieren, opnieuw toegang te krijgen tot het Tibetaanse grondgebied, merkt de Raad op dat deze op geen enkele wijze verband houdt met één van de criteria voor het bekomen van de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft verzoeksters beweerde moeilijkheden tot het bekomen van werk omwille van het ontbreken van geldige documenten, is hoger afdoende gebleken dat Tibetanen in India wel degelijk in het bezit gesteld worden van authentieke identiteitsdocumenten. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt verder dat de Tibetanen met deze documenten vrij toegang krijgen tot de private job markt in India en dat de Tibetaanse gemeenschap professioneel en economisch zeer goed geïntegreerd is in India (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). De beweerde moeilijkheden die verzoekster aanhaalt hebben dus geen enkel verband met haar Tibetaanse herkomst, waardoor het een louter algemene en niet-gestaafde socio-economische bekommernis betreft die als dusdanig evenmin enig verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de commissaris-generaal bracht verzoekster een bijkomend motief voor haar reis naar Europa aan, namelijk dat zij in India bijna het slachtoffer geworden was van aanranding door Indiase mannen. Verzoekster had evenwel geen enkele melding gemaakt van enige vrees voor verkrachting bij haar asielaanvraag, wat de geloofwaardigheid daarvan ernstig ondermijnt, gezien zij op haar eerste interview werd gevraagd om de "*belangrijkste*" gegevens die aanleiding gaven tot haar vertrek uiteen te zetten. Ter verschoning hiervan meldde verzoekster op het gehoor bij de commissaris-generaal dat zij op het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enige schroom had gezien de dossierbehandelaar een man was, doch dit is niet ernstig gezien ook het gehoor bij de commissaris-generaal door een man werd afgenomen en zij daar wel uitgebreid op de problematiek is ingegaan. De beweerde vrees van verzoekster voor verkrachting is derhalve ongeloofwaardig. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoekster stelde nog dat vrouwen weinig waarde en weinig rechten hebben in India (gehoorverslag 17 februari 2014, p. 11), doch een dergelijk algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In haar verzoekschrift brengt verzoekster nog een bijkomende problematiek aan, namelijk een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die zij als "*discriminerend*" omschrijft en waartoe zij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin zij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hoger is gebleken dat dit *in casu* niet het geval is. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota. Uit die informatie blijkt immers dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*", dat zij er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoekster als staving van de "alomtegenwoordige discriminatie" van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER